

СЕКЪ САМЪ НЕ ЛЮБИТЬ. НѢСТЬ СРАМЪ МЛАЗЧАТІ ИЗ ГЛАГОЛАТІ БЕЗУМНОЕ. ГИѢВЪ ВЪ ДРѢВЪ ТАИНЫ ДРѢГА СВОЕГО НЕ АВАДИ. . . . БОГАТСТВОЪ СЪ НАДѢА НЕ МО-
 ХИ ОБИДЕТИ НИКОГОЖЕ. НИШТЕТЪ*) ВСАКЪ СОТРЕПИТЬ
 ИЗЪ МЪЖЬ ПРѢМЪ ДРЪЗ. ШТИЦЪ ЕСТЬ НИЖЕ БОСКРЪЗМИТЪ
 А НЕ НИЖЕ РОДИТЬ. ДѢАДИ СВОА А ЧЪЖЕГО НЕ СОГЛА-
 ДАИ. БЛЮДИСЯ ХОДИ ВЪ ПЪТИ ЖІЗНИ СЕА

ГАБРОВСКИЯТЪ ПАМѢТНИКЪ.

Тоя памѣтникъ, който е написанъ въ Габрово отъ
 нѣкого сѣ Романа и който принадлежи на XVIII вѣкъ,
 са намира въ Вѣлградъ и принадлежи на ученото дру-
 жество. А. Гилфердингъ, който е напечаталъ часть отъ
 тоя памѣтникъ въ своите сѣчинения, говори, че Романъ
 е не сѣчинилъ, а преписалъ нѣкое много по-старовременно
 литературно дѣло. Романъ говори, че той е „с п и с а л ъ“
 своята книга „на пользу женимъ“, за да замѣни съ то-
 ва чтеніята на бабешките приказници за самовилите
 и бродниците. Осѣвнъ преводните статии, които прина-
 дѣжкатъ на византийската литература, въ тоя рѣкопи-
 сенъ памѣтникъ е помѣстено и житието на Ивана
 Рилски, което е важно въ много отношения. Това жи-
 тие е написано много по-ясно, нежели Ивановото жи-
 тие отъ Евтимия Търновски.

Тогда тѣи мѣжѣ гадоше и прославише Бога.
 възвратишесе къ царѣ съ радостію и скадѣше вѣсе,
 еже видѣше оу свѣтаго, и слышалъ Петръ царь и
 прослави Бога и пое съ сокою множество людеи,
 и вое свое, и поиде да видѣтъ свѣтаго штица. и
 доиде до рѣкы именовъ Рила. и глаголаше емѣ се
 знаменіе свѣтаго штица и того мѣста и дѣже сѣа

*) Пропустено е не.